Lumi és a végtelen csalimese

A kisliba nem bír sokáig repülni, Lumi pedig gyalog indul el vele a folyó mentén, pedig naplementére a tónál akart lenni.

Azon az őszön minden reggel libák szálltak a folyó fölött, dél felé. Hosszú V alakban repültek, és mindig ugyanarra.

Lumi a kertkapuból nézte őket, a nagymama meg megszámolta a sort.

„Tizennégyen vannak", mondta. „Ez az utolsó csapat."

„Ma naplementekor kelnek fel a tóról, és tavaszig nem jönnek vissza."

Lumi egész ősszel erre a napra várt. Közelről akarta látni, ahogy felszállnak.

Tarisznyába tett egy üvegcse vizet, és elindult a folyóparton.

A rét fölött az egyik liba kivált a sorból, lejjebb ereszkedett, és leszállt a fűbe. A többiek repültek tovább. Tizenhárman.

Lumi átment a réten. A magas fű között ott üldögélt egy kicsi, szürke liba, és lihegett.

„Miért szálltál le?", kérdezte Lumi.

„Nem bírom sokáig", felelte a kisliba. „Elfáradok, és le kell szállnom."

„Próbáld meg még egyszer", mondta Lumi.

A kisliba felszállt. Tízet csapott a szárnyával, aztán megint leült a fűbe.

Lumi felnézett a napra. Magasan járt még, de a tó messze volt.

Leguggolt a kisliba mellé. „Jó”, mondta. „Akkor gyalog megyünk. A folyó úgyis arra visz.”

Elindultak a parton. Az avar susogott a lábuk alatt, a rét pedig néma volt.

A part köves volt, és minden kanyar után újabb kanyar bukkant elő.

Délre a kisliba megállt. „Soha nem érünk oda”, mondta. „Nézd, milyen messze van.”

Lumi nem nézett a távolba. Elővette az üvegcsét, és a tenyerébe töltött egy kevés vizet.

A kisliba ivott belőle, aztán még egyszer.

Aztán Lumi belekezdett egy mesébe, amit a nagymamájától tanult.

„Mondjam még?” „Mondjad.” És léptek egyet.

„Volt egyszer egy kisliba, elindult a nádas felé. Mondjam még?”

„Mondjad”, felelte a kisliba. És léptek egyet.

„Volt egyszer egy kisliba, elindult a nádas felé. Mondjam még?”

„Mondjad!” És léptek még egyet.

Csalimese a neve, mert sosem ér véget. Mindig ott kezdődik elölről, ahol abbahagyták.

Elhagyták a fahidat. Aztán a horgászokat. Aztán egy nagy nyárfát, amelyen gólyafészek ült.

A kisliba közben egyszer sem nézett fel, hogy mennyi van még hátra.

Amikor Lumi elhallgatott, már odalátszott a tó. A nap lassan a víz fölé ereszkedett.

A parton ott üldögélt az egész csapat. Nem repültek tovább.

A legnagyobb liba jött elébük, az, amelyik reggel legelöl szállt.

„Délben vettük észre, hogy nem vagy közöttünk. Azóta itt ülünk.”

Aztán Lumihoz fordult. „Köszönjük, hogy elhoztad.”

Félreállt, hogy a kisliba lemehessen a vízhez inni.

Amikor a nap a nádas mögé bukott, a csapat felállt a vízről. A szárnyak szele Lumi arcába csapott, és a víz megborzongott alattuk.

Ott állt a parton, és közelről látta, ahogy felszállnak, éppen úgy, ahogy reggel elképzelte.

A sor végén a kisliba repült, mellette a legnagyobb liba.

Hazafelé a hold már a folyó fölött járt.

A nagymama a kertkapuban várta. „Hányan voltak?”, kérdezte.

„Tizennégyen”, mondta Lumi. „Egy sem hiányzott.”

Az idő gyorsabban telik, ha nem azt nézed, mennyi van még hátra, hanem a következő lépést. És amit jó szívvel teszel valakiért, sokszor pont oda visz, ahova te magad indultál, vagy még jobb helyre.

vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért nem repült tovább a csapat a tóról?
2. Volt már olyan, hogy nagyon messze volt még a vége? Mi segített, hogy tovább menj?
3. Kitalálsz egy csalimesét, amit sétálás közben mondhatunk egymásnak?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/fejleszto-mesek/lumi-es-a-vegtelen-csalimese/